

nu faa denne Lov gennemført, betyder det at det offentlige, baade Staten og Kommunerne, faa ret betydelige Udgifter, og derfor vil det være uhyre heldigt, om vi kunde komme saa vidt, at vi kunne blive staaende ved det Beløb, som af Statskassen ydes til Hjælpekasserne, og som oprindeligt i Loven er fastsat til 250,000 Kr. Det kan maaske efterhaanden ellers blive alt for mange Udgifter, som stadig stige fra Aar til Aar, saa at de vokse os over Hovedet. Men da der her vil blive Tale om at frigøre betydelige Beløb, som Hjælpekasserne nu udrede til Hjælp for Enker, tror jeg ogsaa, at dette Beløb af 250,000 Kr. til Hjælpekasserne maa anses for at være tilstrækkeligt.

Wenzel Neergaard: Naar man har hørt de Udtalelser, der fra alle Sider i dette Ting ere faldne om den foreliggende Sag, faar man et meget levende Indtryk af, at Villien til at hjælpe paa dette Omraade er stor i dette Ting; Tilsagn om at yde Sagen Støtte er jo givet fra samtlige Partier. Ogsaa ved tidligere Lejligheder har det vist sig, at Stemningen her i Tinget er, som jeg her har sagt. Det viste sig navnlig ved Tilblivelsen af den saakaldte Alimentationslov, Loven om Underholdsbidrag til de udenfor Ægteskab fødte Børn, ja man kan vel endogsaa sige, at den Omstændighed, at denne Lov blev affattet, som den blev, har været den direkte Anledning til, at Spørgsmaalet om Enkers og Enkemænds Børn er blevet taget op netop nu. Efter denne saakaldte Alimentslovs Vedtagelse er Forholdet nemlig det, at Børn fødte udenfor Ægteskab i Virkeligheden ere blevne stillede bedre end Børn fødte indenfor Ægteskab, som miste deres Fader eller Moder. At dette er ganske forkert, ganske forkasteligt, mener jeg, man fra alle Sider let bliver enig om, og at en Ligestilling af disse to Klasser af Børn bør tilstræbes, kan der efter min Mening ikke være Tvivl om. Kun føler jeg mig for mit Vedkommende ikke ganske overbevist om, at de Bestemmelser, eller i alt Fald en Del af de Bestemmelser, som bleve til Lov af 1908 angaaende de uægte Børn, netop ere de rigtige, og man kunde ogsaa nok tænke sig en Ligestilling uden just at gaa den her foreslaaede Vej. Efter min Mening er der en væsentlig Fejl i det her forelagte Lovforslag, nemlig den, at man har knæsat det rene Forsørgelsesprincip og ganske er gaaet bort fra Tanken om Hjælp til Selvhjælp. Nu udtalte min ærede Sidemand til venstre (Parkov) sig i Gaar for, at man under Udvalgsbehandlingen af dette Lov-

forslag ogsaa skulde tage Spørgsmaalet om en Børneforsikring op, og det glæder mig meget, at det Svar, som den ærede Indenrigsminister gav i Gaar, gik i Retning af, at ogsaa han fandt, at dette Spørgsmaal burde tages op til nærmere Overvejelse. Jeg er nemlig aldeles ikke sikker paa, at man ikke kan løse det foreliggende Spørgsmaal paa en betydelig billigere Maade end den her foreslaaede, og selv om jeg udsætter mig for det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds's (Sabroe) Vrede, vil jeg dog sige, at den Maade, hvorpaa man opnaar det bedste for den Sum, man yder i det paagældende Øjemed, vel nok maa være den mest anbefalelsesværdige, navnlig i de Tider, hvor vi nu en Gang leve, og hvor man sandelig ikke kan sige, at det er særlig tiltalende for Rigsdagsmændene at komme ud til Kommunerne med nye Millionbyrder; thi det er jo det, der er Tale om her. Jeg tror nemlig ikke, at de i Lovforslaget nævnte Tal ville vise sig at passe i Virkeligheden. Og naar jeg ikke tror det, er det, fordi jeg mener, at man har nogen Erfaring for, at dette i Regelen ikke er Tilfældet, navnlig ved Lovforslag af den Art, her er Tale om. Se vi hen til Alderdomsunderstøttelsesloven, som er bygget paa ganske de samme Principper som dette Lovforslag, med Udadelelse af Princippet: Hjælp til Selvhjælp, har det vist sig, at de Summer, der ere medgaaede til Alderdomsunderstøttelser baade for Kommunerne og for Staten, ere meget stærkt stigende, i en foruroligende Grad stigende. Det er ved at antage saadanne Dimensioner, at man baade fra Statens og fra Kommunernes Side med stor Ængstelse tænker paa, hvor langt dette vil føre i Fremtiden, og efter min Mening med meget god Grund. Det har vist sig, at et ganske overordentlig stort Antal af de 60-aarige benytter den Ret, som Alderdomsunderstøttelsesloven har givet dem. Det er der heller ikke noget at sige til, men jeg er ganske overbevist om, at naar man ved dette Lovforslag giver Enkerne og Enkemændene en Ret til at kræve Bidrag hos det offentlige, villø de ogsaa i overordentlig stort Antal benytte sig af denne Ret, hvilket er ganske rimeligt; men Resultatet vil blive, at de Overslag, man har gjort over de Omkostninger, der her er Tale om, neppe ville vise sig at holde Stik i det lange Løb. Jeg mener derfor, at naar man, som den ærede Indenrigsminister har bebudet, staar overfor Spørgsmaalet om at tage fat paa Ordningen af Alderdomsunderstøttelsen paa en anden Maade end